

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

25. července 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz –
Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 2, čl. 3 bod 2 a čl. 4 bod 3 – Důvody pro
odmítnutí výkonu – Zastavení trestního vyšetřování – Zásada *ne bis in idem* – Vyžádaná osoba, která
v dřívějším řízení o týchž skutcích vystupovala v postavení svědka – Vydání více evropských zatýkácích
rozkazů na tutéž osobu“

Ve věci C-268/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Županijski Sud u Zagrebu (Župní soud v Záhřebu, Chorvatsko), ze dne 16. května 2017,
došlým Soudnímu dvoru dne 18. května 2017, v řízení o vydání evropského zatýkácího rozkazu na

AY,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger (zpravodajka)
a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: M. Alexejev, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. února 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za AY L. Valković a G. Mikuličićem, odvetnici, M. Lester, QC, S. Abram a P. FitzGeraldem,
barristers, jakož i M. O’Kanem, solicitor,
- za Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta T. Laptoš, V. Marušić a D. Hržina,
jako zmocněnkyněmi,
- za chorvatskou vládu T. Gallim, jako zmocněncem,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vláčilem a O. Serdulou, jako zmocněnci,
- za Irsko M. Browne, L. Williams a A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s G. Mullan, BL,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a M. M. Tátraí, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: chorvatština.

- za rakouskou vládu G. Eberhardem, jako zmocněncem,
 - za rumunskou vládu E. Gane, C.-M. Florescu a R.-M. Mangu, jako zmocněnkyněmi,
 - za Evropskou komisi R. Troostersem, M. Mataijou a S. Grünheid, jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. května 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 2, čl. 3 bodu 2 a čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení před Županijski Sud u Zagrebu (Župní soud v Záhřebu, Chorvatsko) o vydání evropského zatýkacího rozkazu (dále jen „EZR“) na maďarského státního příslušníka AY.

Právní rámec

- 3 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„1. [EZR] je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají [EZR] na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“
- 4 Článek 2 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Oblast působnosti [EZR]“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. [EZR] lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.

2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě [EZR] podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:

[...]

– korupce,

[...]"

- 5 Článek 3 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu [EZR]“, stanoví:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat [EZR] v těchto případech:

[...]

2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin členským státem [že trestní stíhání proti vyžádané osobě v jiném státě za tentýž čin skončilo konečným rozhodnutím] za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;

[...]"

- 6 Článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon [EZR]“, stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon [EZR]:

[...]

3. pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď nezačít trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl [EZR] vydán, nebo zastavit takové řízení, nebo byl-li v členském státě vynesena proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání;

[...]"

Původní řízení a předběžné otázky

- 7 AY, maďarský státní příslušník a předseda představenstva jisté maďarské společnosti, byl v Chorvatsku dne 31. března 2014 obžalován z trestného činu podplacení. Podle obžaloby, kterou podal Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (Úřad pro boj s korupcí a organizovaným zločinem, Chorvatsko), je mu vytýkáno, že nechal protiprávně vyplatit značnou částku peněz vysokému politickému představiteli Chorvatska výměnou za to, že dojde k uzavření jisté smlouvy.
- 8 Vyšetřování AY bylo v Chorvatsku zahájeno dne 10. června 2011. Při přijímání rozhodnutí o zahájení tohoto vyšetřování byl příslušný maďarský orgán požádán o poskytnutí mezinárodní právní pomoci, tj. aby vyslechl AY jako podezřelého a předal mu předvolání.
- 9 Chorvatské orgány tuto žádost několikrát zopakovaly cestou dožádání. Maďarsko však dožádání nevyhovělo s odůvodněním, že by to narušilo maďarské národní zájmy. Chorvatské vyšetřování bylo tedy v prosinci roku 2012 přerušeno.

- 10 Na základě údajů poskytnutých chorvatskými orgány však maďarský nejvyšší státní zástupce zahájil dne 14. července 2011 vyšetřování na základě důvodného podezření o spáchání trestného činu podplacení v mezinárodním styku podle maďarského trestního zákoníku. Předkládající soud uvádí, že toto vyšetřování bylo zastaveno rozhodnutím maďarského Národního úřadu pro vyšetřování ze dne 20. ledna 2012 z důvodu, že spáchané skutky nejsou podle maďarského práva trestným činem.
- 11 Toto vyšetřování nebylo zahájeno vůči AY jako podezřelému, ale pouze v souvislosti s trestným činem vůči neznámému pachateli. V tomto rámci byl AY vyslechnut pouze jako svědek. Mimoto nebyl vyslechnut vysoký politický představitel Chorvatska, jemuž měly být peníze vyplaceny.
- 12 Dne 1. října 2013 – po přistoupení Chorvatské republiky k Evropské unii a před zahájením trestního řízení v Chorvatsku – vydal Úřad pro boj s korupcí a organizovaným zločinem EZR na AY.
- 13 Výkon tohoto EZR byl odmítnut rozhodnutím Fővárosi Törvényszék (Soud hlavního města Budapešti, Maďarsko) ze dne 7. října 2013 s odůvodněním, že dostupné informace dokládají, že ohledně týchž skutků, kterých se týkal EZR, již bylo v Maďarsku zahájeno trestní řízení a že toto řízení bylo zastaveno.
- 14 Poté, co byl výkon EZR odmítnut, byl AY lokalizován v Německu a Rakousku, avšak tyto dva členské státy uvedly, že se rozhodly nevyhovět oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání vydanému prostřednictvím Interpolu, neboť v opačném případě by mohlo dojít k porušení zásady *ne bis in idem*. Sekretariát Interpolu následně rozhodl o výmazu oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání po AY a o tom, že Chorvatské republice nebude umožněno využít prostředků Interpolu v souvislosti s AY z důvodu rizika porušení zásady *ne bis in idem* a z důvodů národní bezpečnosti uváděných Maďarskem.
- 15 Po té, co byla v Chorvatsku podána na AY obžaloba, byl dne 15. prosince 2015 vydán nový EZR, tentokrát senátem předkládajícího soudu příslušným k projednávání EZR, který však v Maďarsku nebyl vykonán.
- 16 Dne 27. ledna 2017 byl tento EZR opět předán předkládajícím soudem příslušnému maďarskému orgánu. Předkládající soud v tomto ohledu upřesnil, že jelikož bylo před ním zahájeno trestní řízení s AY a EZR byl původně vydán státním zastupitelstvím ve fázi před zahájením tohoto řízení, došlo ve vystavujícím členském státě ke změně okolností.
- 17 Vzhledem k tomu, že po zaslání tohoto druhého EZR uplynulo 60 dní bez odpovědi, obrátil se předkládající soud na chorvatského člena Eurojustu. Předkládající soud uvádí, že mu tento člen poté, co ve věci intervenoval, předal stanovisko příslušného maďarského orgánu, ve kterém bylo uvedeno, že tento orgán podle svého názoru není povinen vyhovět vydanému EZR, o němž už bylo rozhodnuto v přípravném řízení v Chorvatsku. Proto není vázán ani lhůtami k projednání EZR, které upravuje rámcové rozhodnutí 2002/584. Dále se v něm uvádělo, že v Maďarsku není z právního hlediska možné zatknout AY nebo zahájit nové řízení o výkonu druhého EZR vydaného v Chorvatsku dne 15. prosince 2015. Totožné stanovisko příslušného maďarského orgánu bylo předkládajícímu soudu předáno dne 4. dubna 2017.
- 18 Předkládající soud v této souvislosti zaprvé líčí své pochybnosti o výkladu důvodů pro odmítnutí výkonu stanovených v čl. 3 bodě 2 a čl. 4 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Má totiž za to, že předmětem EZR je vyžádaná osoba, takže se rozhodnutí uplatňované jako důvod pro odmítnutí výkonu EZR musí vztahovat k vyžádané osobě jakožto podezřelému nebo obviněnému. Pokud byla vyžádaná osoba vyslechnuta jako svědek v řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nemůže být toto rozhodnutí základem pro odmítnutí výkonu EZR. Rozhodnutí, kterým bylo v Maďarsku zastaveno vyšetřování, jež nebylo vedeno s AY, tedy nemůže být důvodem pro odmítnutí jeho předání.

- 19 Předkládající soud zadruhé považuje za nezbytné předložit věc Soudnímu dvoru, aby mu bylo objasněno, jaké povinnosti má vykonávající členský stát, byl-li EZR vydán několikrát různými příslušnými orgány v době před zahájením trestního řízení i v době po něm.
- 20 Županijski sud u Zagrebu (Župní soud v Záhřebu, Chorvatsko) se proto rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázky:
- „1) Musí být čl. 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že se rozhodnutí nezahájí stíhání pro trestný čin, pro který byl [EZR] vydán, nebo takové stíhání zastavit vztahuje výlučně na trestný čin, pro který byl [EZR] vydán, nebo je třeba toto ustanovení chápat v tom smyslu, že takové rozhodnutí nezahájí stíhání nebo je zastavit se také musí týkat vyžádané osoby jako podezřelého nebo obviněného v tomto stíhání?
 - 2) Může členský stát odmítnout na základě čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykonat vydaný [EZR], pokud justiční orgán jiného členského státu rozhodl buď nezahájí stíhání pro trestný čin, pro který byl [EZR] vydán, nebo takové stíhání zastavit, v případě, kdy má v rámci tohoto stíhání vyžádaná osoba postavení svědka, a nikoli podezřelého nebo obviněného?
 - 3) Představuje rozhodnutí o zastavení vyšetřování, v rámci kterého neměla vyžádaná osoba postavení podezřelého, ale byla vyslechnuta jako svědek, pro ostatní členské státy důvod nevyhovět vydanému [EZR] v souladu s čl. 3 bodem 2 rámcového rozhodnutí 2002/584?
 - 4) Jaký je vztah mezi povinným důvodem pro odmítnutí předání stanoveným v čl. 3 bodě 2 rámcového rozhodnutí v případě, kdy ‚má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem [že trestní stíhání proti vyžádané osobě v jiném státě za tentýž čin skončilo konečným rozhodnutím]‘ a nepovinným důvodem pro odmítnutí předání stanoveným v čl. 4 bodě 3 rámcového rozhodnutí v případě, kdy ‚[byl] v členském státě vyneseno proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání‘?
 - 5) Musí být čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že vykonávající stát je povinen přijmout rozhodnutí o každém [EZR], který mu je doručen, a to i tehdy, pokud už rozhodl o předešlém [EZR] vydaném jiným justičním orgánem proti téže vyžádané osobě v rámci téhož trestního řízení, a pokud je nový [EZR] vydán z důvodu změny okolností v členském státě vydávajícím [EZR] (rozhodnutí o postoupení věci – zahájení trestního řízení, přísnější kritéria pro důkazy o spáchání trestného činu, nový příslušný justiční orgán nebo soud)?“

Řízení před Soudním dvorem

- 21 Předkládající soud požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora. Na podporu své žádosti předkládající soud zejména uvedl, že by vyžádaná osoba mohla být zatčena a že bylo rozhodnuto o jejím vzetí do vazby.
- 22 Pátý senát dne 1. června 2017 na návrh soudkyně zpravodajky a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že této žádosti nevyhoví. Avšak s ohledem na okolnosti věci v původním řízení rozhodl předseda Soudního dvora dne 9. června 2017 o přednostním projednání této věci podle čl. 53 odst. 3 jednacího řádu.

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 23 AY zpochybňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce z důvodu, že odpovědi na položené otázky podle něj nejsou relevantní pro řízení, které je s ním v Chorvatsku vedeno v jeho nepřítomnosti. V otázkách jde podle něj o to, zda jiné členské státy byly a jsou povinny vykonat první i druhý EZR, které na něj byly vydány. K tomu, aby předkládající soud mohl vydat na základě obžaloby rozsudek, přitom podle AY není rozhodnutí o těchto otázkách nezbytné.
- 24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva, je tudíž Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 12. října 2017, Sleutjes, C-278/16, EU:C:2017:757, bod 21 a citovaná judikatura).
- 25 Z toho vyplývá, že se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřisluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 12. října 2017, Sleutjes, C-278/16, EU:C:2017:757, bod 22 a citovaná judikatura).
- 26 V daném případě není ze soudního spisu předloženého Soudnímu dvoru zjevné, že by se situace v projednávané věci shodovala s některým z těchto případů. Před předkládajícím soudem totiž v současné době probíhají dvě různá řízení týkající se AY, a sice trestní řízení v nepřítomnosti obviněného před senátem tohoto soudu rozhodujícím ve věci samé a řízení o vydání EZR před příslušným senátem. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přitom spadá do rámce posledně uvedeného řízení.
- 27 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že se na Soudní dvůr obrací za účelem přijetí rozhodnutí o odvolání EZR vydaného na AY, a to v závislosti na odpovědích na položené otázky. Nelze tedy tvrdit, že položené otázky nemají žádný vztah k realitě nebo předmětu řízení probíhajícího před předkládajícím soudem ani že se jedná o hypotetický problém.
- 28 Přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce každopádně není zpochybněna skutečností, že se položené otázky týkají povinností vykonávajícího justičního orgánu, zatímco předkládající soud je justičním orgánem vydávajícím EZR. Vydání EZR má totiž za následek možné zatčení vyžádané osoby, a tím zasahuje do její osobní svobody. Soudní dvůr přitom rozhodl, že pokud jde o řízení týkající se EZR, je za zaručení základních práv v první řadě odpovědný vystavující členský stát (rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 50).
- 29 Proto v zájmu zaručení těchto práv – jež může vést justiční orgán k přijetí rozhodnutí o odvolání jím vydaného EZR – je třeba, aby měl takový orgán možnost položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.
- 30 Je tedy třeba uvést, že v původním řízení závisí ponechání EZR v platnosti nebo přijetí rozhodnutí o jeho odvolání na tom, zda musí být rámcové rozhodnutí 2002/584 vykládáno v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, justiční orgán vykonávajícího členského státu má možnost, či případně povinnost nepřijmout rozhodnutí o EZR, který mu byl doručen, nebo odmítnout jeho výkon.

31 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tudíž přípustná.

K předběžným otázkám

K páté otázce

- 32 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat jako první, je, zda musí být čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že justiční orgán vykonávajícího členského státu je povinen přijmout rozhodnutí o každém EZR, který mu je doručen, i tehdy, pokud už bylo v tomto členském státě rozhodnuto o dřívějším EZR týkajícím se téže osoby a týchž skutků, přičemž druhý EZR byl vydán pouze z důvodu podání obžaloby na vyžádanou osobu ve vystavujícím členském státě.
- 33 Jak vyplývá ze znění čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, jsou členské státy povinny vykonat EZR na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou až na výjimečné okolnosti výkon takového zatýkacího rozkazu odmítnout pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí a výkon EZR může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí. V uvedeném rámcovém rozhodnutí jsou v této souvislosti výslovně uvedeny důvody pro povinné odmítnutí výkonu EZR (článek 3) a důvody, pro které je výkon EZR možné odmítnout (články 4 a 4a) (viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 50 a 51).
- 34 Článek 15 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 v této souvislosti stanoví, že „[v]ykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí“. Článek 17 odst. 1 a 6 rámcového rozhodnutí navíc stanoví, že „[EZR] se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost“ a že „[k]aždé odmítnutí výkonu [takového] zatýkacího rozkazu musí obsahovat odůvodnění“. Článek 22 rámcového rozhodnutí dále stanoví, že „[v]ykonávající justiční orgán oznámí neprodleně vystavujícímu justičnímu orgánu rozhodnutí o způsobu vyřízení [EZR]“.
- 35 Jak uvedl generální advokát v bodě 38 svého stanoviska, vykonávající justiční orgán, který zůstane po vydání EZR nečinný, a nedoručí tedy justičnímu orgánu, který jej vydal, žádné rozhodnutí, proto porušuje své povinnosti podle uvedených ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 36 V důsledku toho je třeba na pátou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že justiční orgán vykonávajícího členského státu je povinen přijmout rozhodnutí o každém EZR, který mu je doručen, i tehdy, pokud už bylo v tomto členském státě rozhodnuto o dřívějším EZR týkajícím se téže osoby a týchž skutků, přičemž druhý EZR byl vydán pouze z důvodu podání obžaloby na vyžádanou osobu ve vystavujícím členském státě.

K první až čtvrté otázce

- 37 Podstatou první až čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musejí být čl. 3 bod 2 a čl. 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládány v tom smyslu, že takového rozhodnutí státního zastupitelství, jako je rozhodnutí maďarského Národního úřadu pro vyšetřování ve věci v původním řízení, kterým bylo zastaveno vyšetřování zahájené s neznámým pachatelem, v jehož průběhu byla osoba, na niž byl vydán EZR, vyslechnuta pouze jako svědek, se lze dovolávat za účelem odmítnutí výkonu tohoto EZR na základě některého z těchto ustanovení.

K článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584

- 38 Článek 3 bod 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví důvod pro povinné odmítnutí výkonu, podle něhož musí vykonávající justiční orgán odmítnout výkon EZR, je-li informován o tom, že trestní stíhání proti vyžádané osobě v jiném členském státě za tentýž čin skončilo konečným rozhodnutím za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat.
- 39 Toto ustanovení má za cíl zabránit tomu, aby byla určitá osoba znovu trestně stíhána nebo odsouzena za tentýž čin (rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 40), a odráží se v něm zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 50 Listiny základních práv Evropské unie, podle kterého nesmí být nikdo stíhán nebo potrestán v trestním řízení za stejný čin dvakrát.
- 40 Jednou z podmínek pro odmítnutí výkonu EZR je, že trestní stíhání proti vyžádané osobě „skončilo konečným rozhodnutím“.
- 41 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že hovoří-li se v čl. 3 bodě 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 výslovně o „rozhodnutí“, použije se toto ustanovení i na rozhodnutí vydaná orgánem povoláním k účasti na trestním soudnictví v daném vnitrostátním právním řádu, kterými je trestní stíhání v členském státě pravomocně skončeno, byť byla přijata bez účasti soudu a neměla formu rozsudku (viz obdobně rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 39 a citovaná judikatura).
- 42 V souladu s judikaturou Soudního dvora skončilo trestní stíhání proti vyžádané osobě za stejný čin konečným rozhodnutím ve smyslu čl. 3 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, pokud je na základě trestního řízení stíhání s konečnou platností zastaveno nebo pokud justiční orgány členského státu přijaly rozhodnutí, podle kterého je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby za činy, které jsou mu kladeny za vinu (rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 45 a citovaná judikatura).
- 43 Předpokladem pro „konečné rozhodnutí“ ve smyslu čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 je tedy existence dřívějšího trestního stíhání zahájeného s vyžádanou osobou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, body 46 a 47, ze dne 5. června 2014, M, C-398/12, EU:C:2014:1057, body 31 a 32, a ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, body 34 a 35).
- 44 Kromě toho se zásada *ne bis in idem* uplatní pouze na osoby, jejichž trestní stíhání v některém členském státě skončilo konečným rozhodnutím (viz rozsudek ze dne 28. září 2006, Gasparini a další, C-467/04, EU:C:2006:610, bod 37). Nevztahuje se naproti tomu na osoby, které byly pouze vyslechnuty v rámci trestního vyšetřování, jako jsou svědci.
- 45 V daném případě ze soudního spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že vyšetřování, které bylo vedeno v Maďarsku v návaznosti na chorvatské dožádání a které bylo zastaveno rozhodnutím maďarského Národního úřadu pro vyšetřování ze dne 20. ledna 2012, bylo zahájeno s neznámým pachatelem. Nebylo vedeno s AY jako podezřelým nebo obviněným, neboť příslušný maďarský orgán tuto osobu vyslechl pouze jako svědka. Vzhledem k absenci trestního stíhání vůči AY jej tedy nelze považovat za osobu, jejíž trestní stíhání skončilo konečným rozhodnutím ve smyslu čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 46 Takového rozhodnutí státního zastupitelství, jako je rozhodnutí maďarského Národního úřadu pro vyšetřování, o které jde ve věci v původním řízení a kterým bylo zastaveno vyšetřování, v jehož průběhu byla osoba, na niž byl vydán EZR, vyslechnuta pouze jako svědek, se proto nelze dovolávat za účelem odmítnutí výkonu tohoto EZR na základě čl. 3 bodu 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.

K článku 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584

- 47 Článek 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 upravuje tři důvody, pro které může být výkon odmítnut.
- 48 Na základě prvního důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 3 tohoto rámcového rozhodnutí může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon EZR, pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly nezahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl EZR vydán.
- 49 Rozhodnutí maďarského Národního úřadu pro vyšetřování, o které jde ve věci v původním řízení, se přitom netýká nezahájení trestní stíhání, takže tento důvod pro odmítnutí výkonu je za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, irelevantní.
- 50 Na základě druhého důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 může být výkon EZR odmítnut, pokud se justiční orgány ve vykonávajícím členském státě rozhodly zastavit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl EZR vydán.
- 51 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 4 bod 3 první část rámcového rozhodnutí 2002/584, v němž je tento důvod pro odmítnutí výkonu upraven, se vztahuje pouze k „trestnému činu, pro který byl EZR vydán“, a nikoli k vyžádané osobě.
- 52 Je třeba rovněž připomenout, že jelikož je odmítnutí výkonu EZR výjimkou, musejí být důvody pro odmítnutí výkonu takového zatýkacího rozkazu vykládány restriktivně (viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 48 a citovaná judikatura).
- 53 Jak přitom uvádí Komise, výklad, podle kterého by výkon EZR mohl být na základě druhého důvodu pro odmítnutí výkonu uvedeného v čl. 4 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 odmítnut v případě, kdy se tento zatýkací rozkaz týká týchž skutků, které již byly předmětem dřívějšího rozhodnutí, a bez ohledu na totožnost osoby, vůči níž je trestní stíhání vedeno, by byl zjevně příliš široký a přinášel by s sebou riziko obcházení povinnosti vykonat EZR.
- 54 Jak totiž vyplývá z čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, EZR je soudní rozhodnutí vydané za účelem zatčení a předání vyžádané osoby. EZR tedy není vydáván pouze ve vztahu k určitému trestnému činu, ale nutně se váže k určité osobě.
- 55 Tento důvod pro odmítnutí výkonu mimoto nemá za cíl chránit osobu před možností, že bude pro tentýž čin postupně vyšetřována v několika členských státech (viz obdobně rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 45 a citovaná judikatura).
- 56 Rámcové rozhodnutí 2002/584 totiž zapadá do rámce evropského prostoru svobody, bezpečnosti a práva, kde je na jednu stranu zaručen volný pohyb osob, a ten je na druhou stranu spojen s vhodnými opatřeními týkajícími se mimo jiné předcházení a potírání zločinnosti (viz obdobně rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 46).
- 57 Druhý důvod pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 tedy musí být vykládán s ohledem na potřebu podporovat předcházení a potírání zločinnosti (viz obdobně rozsudek ze dne 29. června 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 47).
- 58 Přitom je třeba konstatovat, že za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, kdy bylo vyšetřování vedeno s neznámým pachatelem, a nikoli s obou vyžádanou na základě EZR, a kdy rozhodnutí, kterým bylo toto vyšetřování zastaveno, nebylo přijato ve vztahu k této osobě, tedy vůči této osobě nebylo vedeno trestní stíhání, které je zmiňováno v čl. 4 bodu 3 první části rámcového rozhodnutí 2002/584 a které by odůvodňovalo odmítnutí výkonu EZR.

- 59 Tento výklad je potvrzen genezí rámcového rozhodnutí 2002/584, neboť z původního návrhu Komise (COM [2001] 522 final, s. 18) vyplývá, že čl. 4 bod 3 první část tohoto rámcového rozhodnutí je odrazem čl. 9 druhé věty Evropské úmluvy o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957. Posledně uvedené ustanovení zní: „[v]ydání může být odmítnuto, pokud příslušné orgány dožádané strany již rozhodly nezahajovat nebo zastavit trestní stíhání pro stejný trestný čin nebo trestné činy“. Ve vysvětlující zprávě k této úmluvě se v tomto ohledu upřesňuje, že uvedené ustanovení míří na případ jednotlivce, „vůči kterému bylo vydáno“ rozhodnutí, jež je překážkou trestnímu stíhání nebo trestní stíhání zastavuje (viz s. 9 vysvětlující zprávy k Evropské úmluvě o vydávání [Paříž, 13.XII.1957, série evropských smluv – č. 24]).
- 60 Za takových okolností, jako jsou okolností uvedené v bodě 58 tohoto rozsudku, se tedy uvedeného rozhodnutí nelze dovolávat za účelem odmítnutí výkonu EZR na základě druhého důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 61 Konečně na základě třetího důvodu pro odmítnutí výkonu podle čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 může vykonávající justiční orgán odmítnout výkon EZR, pokud byl v členském státě vyneseno proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání.
- 62 V tomto ohledu stačí poukázat na to, že se tento důvod pro odmítnutí výkonu nemůže v takové situaci, jako je situace v projednávané věci, použít, protože nejsou naplněny podmínky pro jeho použití.
- 63 Vzhledem k předchozím úvahám je proto třeba na první až čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 3 bod 2 a čl. 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musejí být vykládány v tom smyslu, že takového rozhodnutí státního zastupitelství, jako je rozhodnutí maďarského Národního úřadu pro vyšetřování ve věci v původním řízení, kterým bylo zastaveno vyšetřování zahájené s neznámým pachatelem, v jehož průběhu byla osoba, na niž byl vydán EZR, vyslechnuta pouze jako svědek, přičemž s touto osobou nebylo vedeno trestní stíhání a toto rozhodnutí nebylo vydáno vůči ní, se nelze dovolávat za účelem odmítnutí výkonu tohoto EZR na základě některého z těchto ustanovení.

K nákladům řízení

- 64 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že justiční orgán vykonávajícího členského státu je povinen přijmout rozhodnutí o každém evropském zatýkacím rozkazu, který mu je doručen, i tehdy, pokud už bylo v tomto členském státě rozhodnuto o dřívějším evropském zatýkacím rozkazu týkajícím se téže osoby a týchž skutků, přičemž druhý evropský zatýkací rozkaz byl vydán pouze z důvodu podání obžaloby na vyžádanou osobu ve vystavujícím členském státě.**
- 2) **Článek 3 bod 2 a čl. 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299, musejí být vykládány v tom smyslu, že takového rozhodnutí státního zastupitelství, jako je rozhodnutí maďarského Národního úřadu pro vyšetřování ve věci v původním řízení, kterým bylo zastaveno vyšetřování zahájené s neznámým pachatelem, v jehož průběhu byla osoba, na niž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, vyslechnuta pouze**

jako svědek, přičemž s touto osobou nebylo vedeno trestní stíhání a toto rozhodnutí nebylo vydáno vůči ní, se nelze dovolávat za účelem odmítnutí výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu na základě některého z těchto ustanovení.

Podpisy.